

“DEIXA'T CAPTIVAR PEL SEU ROSTRE DESGASTAT”

Esteim en Pasqua, així que visquem la Pasqua! Però quant temps fa que esteim en Pasqua? És un simple temps litúrgic delimitat per la Quaresma i Pentecosta? O més bé podríem dir que és l'estat en què es troba l'Església? Crist res suscità una vegada per a sempre, per tant, podríem pensar que la Pasqua, el temps del Crist ressuscitat, començà llavors i no acabarà mai!, no en va ens diuen alguns documents conciliaris que esteim vivint el “temps de l'Esperit Sant” o “temps de l'Església.”

Amb això, amb aquest joc de paraules, vull anar més enllà dels moments o temps en què dividim el nostre any litúrgic per a facilitar la vivència espiritual als creients dels misteris de Crist.

No oblidem que som seguidors del Crist, de Jesús de Natzaret, qui vingué per portar-nos la Pau. Però no qualsevol pau, com Ell mateix digué, sinó la seva Pau, és a dir, la pau entre els homes i Déu, la reconciliació amb el Pare. Per a tal s'oferí com a víctima immaculada per a nosaltres, i així portar-nos cap al Pare.

I aquest Crist Jesús és viu, ressuscità. No som seguidors d'un difunt que ens deixà un llegat ni molt manco. Seguim el Crist viu. El fet que sigui viu, tal com ens testimonien el apòstols, dona un nou sentit a la vida. Ja que el temps en què vivim ara no és simplement uns moments posteriors a aquella ofrena d'amor que realitzà Jesús fa molts d'anys, sinó una continuació d'aquell mateix fet de forma perpètua. Vet aquí que puguem dir que esteim en el temps de l'Església o de l'Esperit, perquè, per mitjà de l'Esperit Sant, conti nua actuant el Crist amb la mateixa eficàcia que llavors a dins l'Església, actualitzant les gràcies rebudes per la passió, mort i resurrecció de Crist.

Aquest és un missatge de pau i esperança.

L'esperança que necessiten precisament els que més pateixen, els més febles, necessitats, malalts... aquells que són més sensibles a la Bona Nova pel simple fet que la necessiten. “Deixa't captivar pel seu rostre desgastat” és el lema que acompanya la Pasqua del Malalt que celebrem aquest diumenge 14 de maig.

La persona que s'erigeix sobre les pròpies seguretats, i creu no necessitar res de ningú, es tanca al missatge d'ofertament d'amor del Senyor. En canvi, el que s'humilia i reconeix la pròpia fragilitat és el qui s'obrirà a la possibilitat de rebre ajuda. I no hi ha ajuda més eficaç que la que ens pot donar el Senyor, no hi ha roca més ferma, no hi ha major esperança que Déu. Com digué el mateix sant Pere: “Senyor, a qui anirem, si només Vós teniu paraules de Vida eterna” Jn 6, 68.

Per tant, vivim en Pasqua, ens estalonam mitjançant la fe, en el Déu viu i veritable, que segueix estimant-nos de la mateixa manera que ens demostrà en el seu Fill Jesucrist, qui continua actuant entre nosaltres. Malalts i no malalts, no oblideu en cap moment que Déu existeix i t'estima!